

PERCY JACKSON

CHLAPEC – POLOBŮH – HRDINA

POSLEDNÍ Z BOHŮ

RICK RIORDAN

FRAGMENT

PERCY JACKSON POSLEDNÍ Z BOHŮ

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Roderick Gordon, Brian Williams – Ztracený svět v Podzemí

Roderick Gordon, Brian Williams – Hlouběji do Podzemí

Suzanne Collinsová – Hunger Games – Aréna smrti

Christopher Paolini – Eragon

Rick Riordan

Percy Jackson – Poslední z bohů – e-kniha

Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

POSLEDNÍ Z BOHŮ

POSLEDNÍ Z BOHŮ

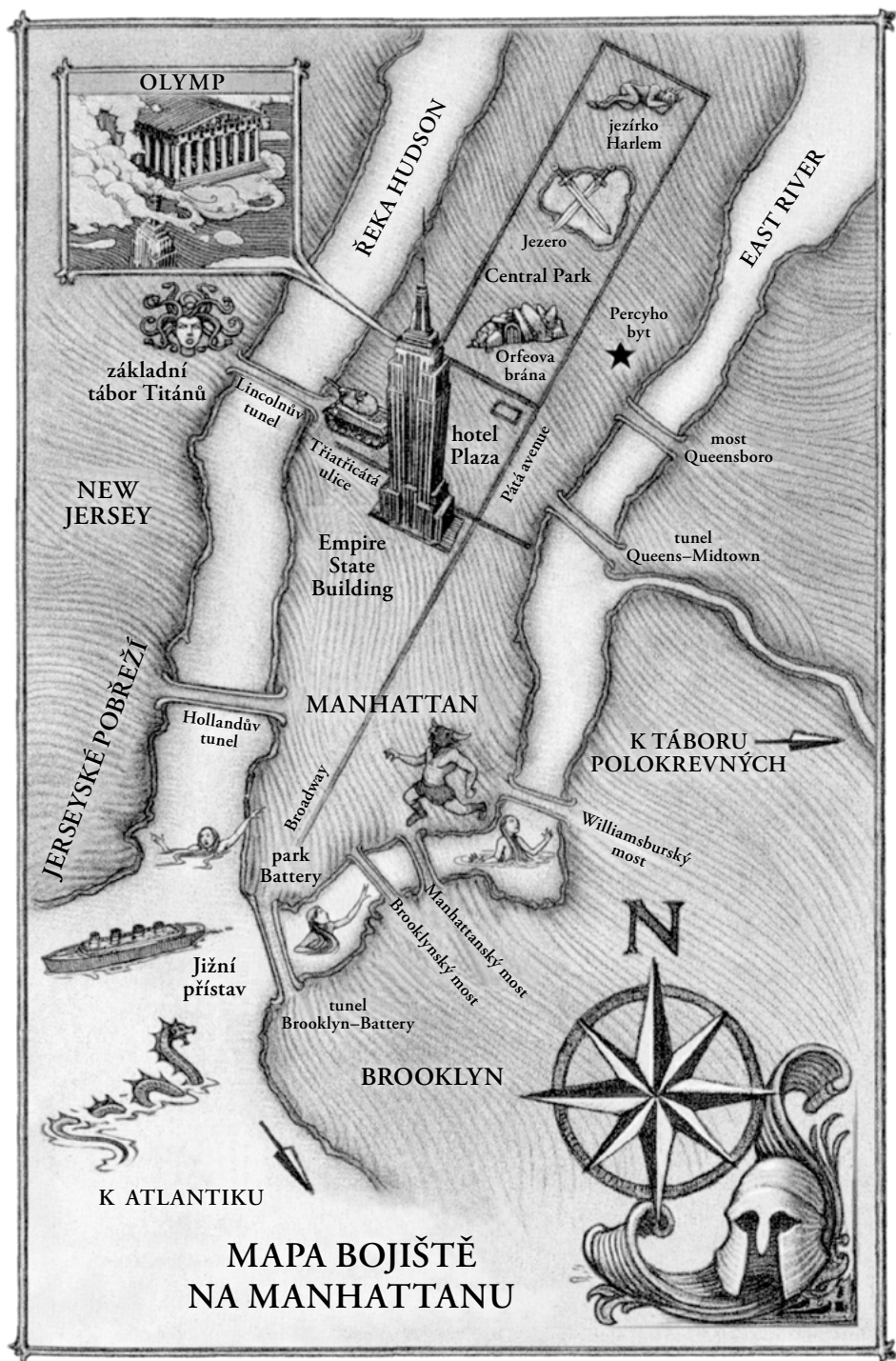
NAPSAL RICK RIORDAN

 FRAGMENT

*Paní Pabstové, mé učitelce angličtiny z osmé třídy,
která mě přivedla na dráhu spisovatele*

OBSAH

1. Podniknu výletní plavbu s výbušninami	11
2. Potkám své rybí příbuzné	35
3. Poslechnu si upoutávku na vlastní smrt	52
4. Pálíme kovový rubáš	72
5. Skočím se psem do stromu	89
6. Svačím spálené sušenky	100
7. Proletím se se svou starou matikářkou	121
8. Dám si nejhorší koupel v životě	140
9. Dva hadi mi zachrání krk	155
10. Kupuju si nové přátele	179
11. Rozpůlíme most na Manhattan	197
12. Rachel uzavře nepříjemnou dohodu	211
13. Titán mi přináší dar	233
14. Prasečí dáma létá	248
15. Cheirón uspořádá mejdan	274
16. Přejde nám na pomoc zloděj	295
17. Sednu si do horkého křesla	318
18. Mí rodiče se vrhnou do boje	335
19. Zplundrujeme věčné město.....	344
20. Dostáváme senzační odměny	362
21. Ztratí se pegas	379
22. Jsem puštěn k vodě	386
23. Tak trochu se loučíme.....	400

PODNIKNU VÝLETNÍ PLAVBU S VÝBUŠNINAMI

Konec světa začal, když mi na kapotě auta přistál pegas.

Až do té doby to bylo parádní odpoledne. Technicky vzato jsem ještě za volantem neměl co dělat, protože mi mělo být šestnáct až za týden. Máma a můj nevlastní otec Paul mě s kamarádkou Rachel vzali na tuhle soukromou pláž na jižním pobřeží Long Islandu a Paul nám dovolil půjčit si jeho Toyotu Prius a projet se.

Jasně, teď si určitě myslíš: *Páni, to od něj bylo fakt nezodpovědné, bla bla bla*, ale Paul mě dobře zná. Viděl mě porcovat démony a vyskakovat z vybuchujících školních budov, takže si asi říkal, že odřídit pár set metrů nebude to nejnebezpečnější, co jsem kdy dělal.

Zkrátka, já a Rachel jsme si spolu vyjeli. Byl horký srpnový den. Rachel měla zrzavé vlasy stažené dozadu do koňského ohonu a přes plavky si vzala bílou blůzu. Do té doby jsem ji neviděl v ničem jiném než v obnošených tričkách a kalhotách flekatých od barvy a pohled na ni stál za milion zlatých drachem.

„Jé, zastav tamhle!“ ukázala mi.

Zaparkovali jsme na útesu nad Atlantským oceánem. Na moře jsem si potrpěl odjakživa, ale dneska bylo zvlášť pěkné – třpytivě zelené a hladké jako sklo, jako by ho táta udržoval klidné jenom kvůli nám.

Mimochodem, můj táta je Poseidón. Tyhle věci on umí.

„Takže,“ usmála se na mě Rachel, „ohledně toho pozvání...“

„Á... jasně.“ Snažil jsem se, aby to znělo nadšeně. Zkrátka, pozvala mě na tři dny do letního sídla rodičů na ostrov St. Thomas. Takové nabídky jsem nedostával často. Ideální dovolená mé rodiny znamenala týden ve zchátralém srubu na Long Islandu s hromadou filmů z půjčovny a s mraženou pizzou, a tady rodina Rachel mi nabízela výlet až do Karibiku.

Kromě toho jsem si fakt potřeboval oddechnout. Tohle léto bylo nejhorší v mém životě. Představa, že si dám na pár dní pauzu, mě vážně lákala.

Jenomže se každým dnem schylovalo k něčemu velkému. Měl jsem pohotovost před další výpravou. Ještě horší bylo, že mě příští týden čekaly narozeniny. A to tajemné velké proroctví tvrdilo, že až mi bude šestnáct, stanou se strašné věci.

„Percy,“ vzdychla si. „Já vím, že se ti to teď nehodí. Ale tobě se to nehodí *nikdy*, že?“

Něco na tom bylo.

„Vážně chci jet,“ ujišťoval jsem ji. „Jenomže –“

„Ta válka.“

Přikývl jsem. Nerad jsem o tom mluvil, ale Rachel to věděla. Na rozdíl od většiny smrtelníků uměla prohlédnout mlhu – kouzelný závoj, který lidem zkresluje pohled. Ona nestvůry viděla. Setkala se i s dalšími polobohy, kteří bojovali s Titány a s jejich spojenci. Loňské léto byla dokonce u toho, když rozsekaný vládce Kronos povstal z rakve v děsivém novém těle, a vysloužila si můj věčný obdiv, protože ho praštila do oka modrým plastovým kartáčem.

Položila mi ruku na paži. „Prostě o tom přemýšlej, ano? Pojedeme tam až za pár dní. Můj táta...“ Odmlčela se.

„Trápí tě nějak?“ zeptal jsem se.

Rachel znechuceně zavrtěla hlavou. „Snaží se na mě být *hodný*, a to je skoro horší. Chce, abych na podzim nastoupila na dívčí akademii Clarion.“

„Na tu školu, kam chodila tvoje máma?“

„Je to pitomá soukromá dívčí škola pro holky z lepší společnosti až někde v New Hampshiru. Dovedeš si mě představit na dívčí škole?“

Uznal jsem, že je to dost absurdní představa. Rachel milovala programy urban art, péči o bezdomovce, protestní shromáždění „Zachraňte ohrožené datly žlutobřiché“ a podobné nesmysly. V životě jsem ji neviděl oblečenou v šatech. Těžko si představit, jak se učí být velkou dámou.

Povzdechla si. „Myslí si, že když mi splní, co mi na očích vidí, budu mít špatné svědomí a ustoupím.“

„A proto dovolil, abych s vámi jel na prázdniny?“

„Ano... Ale, Percy, udělal bys mi velkou radost. Bylo by to *mnohem* lepší, kdybys jel taky. Kromě toho bych chtěla něco probrat –“ Najednou se zarazila.

„Něco probrat?“ opakoval jsem. „Myslíš... něco tak vážného, že kvůli tomu musíme až do Karibiku?“

Našpulila rty. „Víš co, zatím na to zapomeň. Bude se tvářit, že jsme dva normální lidi. Vyjeli jsme si, koukáme se na moře a je nám spolu fajn.“

Cítil jsem, že ji něco trápí, ale nasadila statečný úsměv. Vlasy jí ve slunci svítily jako oheň.

Tohle léto jsme spolu trávili spoustu času. Ne že bych to zrovna tak plánoval, ale čím vážnější věci se děly v táboře, tím víc jsem potřeboval zavolat Rachel, vypadnout a prostě si od všeho odpočinout. Potřeboval jsem si připomenout, že pořád ještě existuje svět smrtelníků, daleko od všech nestvůr, které si ze mě dělaly boxovací pytel.

„Tak jo,“ souhlasil jsem. „Prostě normální odpoledne a dva normální lidi.“

Přikývla. „A... řekněme, když se ti dva lidi mají rádi... jak přimět toho troubu, aby dal té holce pusu?“

„Ehm...“ Připadal jsem si jako Apollónova posvátná kráva – těžkopádný, připitomělý a rudý jako rajče. „Já...“

Nemůžu tvrdit, že bych na Rachel nemyslel. Dalo se s ní vyjít mnohem líp než s... no, než s některými jinými holkami, které znám. Nemusel jsem se snažit, hlídat si, co říkám, ani si lámat hlavu, co si myslí.

Rachel toho nikdy moc netajila. Dávala člověku jasně najevo, co chce.

Nevím jistě, co bych byl udělal – ale byl jsem tak mimo, že jsem si ani nevšiml, jak se z nebe snáší cosi velikého černého, dokud se neozvalo KLAP-KLAP-KŘÁP a na kapotě auta nepřistála čtyři kopyta.

Páni, šéfe! ozval se mi v hlavě hlas. *Parádní kára!*

Pegas Blackjack byl můj starý dobrý kamarád, takže jsem se snažil nenaštvat se kvůli těm důlkům, které právě nadělal do kapoty; ale tušil jsem, že nevlastní táta z toho odvázaný nebude.

„Blackjacku,“ povzdechl jsem si. „Co tu –“

Pak jsem uviděl, koho nese na hřbetě, a pochopil, že se mi dnešek pořádně zkomplikuje.

„Čau, Percy.“

Před Charlesem Beckendorfem, hlavním instruktorem Héfaistova srubu, by se spousta nestvůr rovnou rozbřečela a pelášila k mamince. Byl obrovský, tělo samý sval z toho, jak každé léto dřel v táborových kovárnách. Byl o dva roky starší než já a vypracoval se na jednoho z našich nejlepších výrobců zbroje. Sestavil pár vážně šikovných mechanických věcíček. Před měsícem sestrojil zápalnou bombu s řeckým ohněm na záchodku okružního autobusu, který vozil po zemi bandu nestvůr. Sotva první harpyje spláchla, vyletěla celá legie Kronových ďábelských pomocníků do vzduchu.

Beckendorf byl vystrojený do boje. Měl bronzový náprsní krunýř a válečnou přilbici, černé maskáče a u boku meč. Přes rameno mu visel pytel s výbušninami.

„Už je čas?“ vyhrkl jsem.

Zachmuřeně přikývl.

V krku mi narostl knedlík. Věděl jsem, že to přijde. Plánovali jsme to celé týdny, ale napůl jsem doufal, že se to nestane.

Rachel vzhledla k Beckendorfovi. „Ahoj.“

„Nazdar. Já jsem Beckendorf. A ty budeš Rachel. Percy mi říkal... Teda, chci říct, že se o tobě zmínil.“

Rachel překvapeně povytáhla obočí. „Vážně? No tak prima.“ Koukla na Blackjacka, který klapal kopyty po kapotě auta. „No, vidím, pánové, že musíte jít zachránit svět.“

„Přesně tak,“ souhlasil Beckendorf.

Bezradně jsem se na ni podíval. „Řekla bys mojímámě –“

„Řeknu jí to. Určitě je už zvyklá. A Paulovi vysvětlím tu kapotu.“

Vděčně jsem přikývl. Tipoval jsem, že to bylo naposled, kdy mi půjčil auto.

„Hodně štěstí.“ Než jsem stačil zareagovat, vlepila mi Rachel pusku. „A teď padej, polokrevný. Běž za mě zabít pár nestvůr.“

Naposled jsem ji zahlédl, jak sedí na místě vedle řidiče se založenýma rukama a dívá se, jak Blackjack krouží výš a výš a nese nás s Beckendorfem do oblak. Zajímalo by mě, o čem se mnou chtěla mluvit a jestli se dožiju toho, že to zjistím.

„No,“ uchechtl se Beckendorf, „asi bys nerad, abych tohle vykládal Annabeth.“

„U všech bohů,“ zamumlal jsem. „Ať tě to ani ne-
napadne.“

Beckendorf se zasmál a společně jsme stoupali nad Atlantik.

Byla skoro tma, když jsme zahlédli náš cíl. Na obzoru zářila *Princezna Andromeda* – mohutná výletní loď, rozzářená žlutými a bílými světly. Z dálky by ji člověk považoval za normální zábavní loď, ne za sídlo vládců Titánů. Teprve zblízka by si všiml obří figury na přídi – tmavovlasé panny v řeckém chitónu, omotané řetězy, s vyděšeným výrazem ve tváři, jako by cítila pach všech nestvůr, které musí vézt.

Když jsem tu loď zase viděl, všechno se ve mně stáhlo. Na palubě *Princezny Andromedy* jsem dvakrát málem umřel. Teď mířila přímo do New Yorku.

„Víš, co dělat?“ křikl na mě Beckendorf.

Přikývl jsem. Zkoušeli jsme si to nanečisto v do-
cích v New Jersey, trénovali jsme na opuštěných lo-
dích. Věděl jsem, jak málo času máme. Ale taky jsem
chápal, že je to naše nejlepší šance, jak skončit Kro-
novu invazi, ještě než začala.

„Blackjacku,“ požádal jsem, „vysaď nás na nejnižší
palubě na zádi.“

Provedu, šéfe, odpověděl. *Páni, jak já tuhle loď ne-
snáším.*

Před třemi lety Blackjack otročil na *Princezně
Andromedě*, dokud jsme mu já a pár mých přátel ne-
pomohli utéct. Myslím, že by si radši nechal zaplést

hřívu do copů jako My Little Pony, než by se tam dobrovolně vrátil.

„Nečekej na nás,“ nařídil jsem mu.

Ale, šéfe –

„Neboj se,“ chlácholil jsem ho. „Odsud se už dostaneme sami.“

Blackjack složil křídla na zádech a řítil se k lodi jako černá kometa, až mi v uších hvízdal vítr. Viděl jsem nestvůry hlídkovat na horních palubách lodi – hadí ženy drakény, pekelné psy, obry a mořské démony s lidskou podobou, známé jako telchiny –, ale svištěli jsme tak rychle, že nikdo nespustil poplach. Přehnali jsme se nad zádi lodi, Blackjack roztáhl křídla a zlehka přistál na nejnižší palubě. Sesedl jsem a žaludek se ve mně houpal.

Hodně štěstí, šéfe, popřál mi Blackjack. A nenechte ze sebe udělat fašírku!

A s těmi slovy odletěl můj starý kamarád do noci. Vytáhl jsem z kapsy pero, otevřel ho a Anaklusmos se rozvinul do plné podoby – metr vražedného božského bronzu, zářícího v soumraku.

Beckendorf vytáhl z kapsy kus papíru. Myslel jsem, že to bude nějaká mapa. Pak jsem si všiml, že drží fotku. Hleděl na ni v tom tlumeném světle – na usmávavý obličej Sileny Beauregardové, dcery bohyně Afrodity. Začali spolu chodit loni v létě, když jsme jim už roky domlouvali: „Lidi, vy dva se přece máte rádi!“ I při všech těch nebezpečných výpravách byl Beckendorf tohle léto spokojenější než kdy předtím.

„Zvládneme to zpátky do tábora,“ ujišťoval jsem ho. Na vteřinku jsem mu v očích zahlédl starost. Pak nasadil známý sebejistý úsměv.

„To se vsaď,“ prohlásil. „A teď pojďme, naděláme zas z Krona milion kousků.“

Beckendorf šel první. Postupovali jsme po úzké chodbě ke služebnímu schodišti, přesně jak jsme si to nacvičili, ale ztuhli jsme na místě, když jsme nad sebou uslyšeli zvuky.

„Mně je fuk, co říká tvůj čenich,“ zavrčel napůl lidský, napůl psí hlas – telchin. „Když jsi posledně cítil polokrevného, vyklubal se z toho karbanátkový sendvič!“

„Karbanátkové sendviče jsou fajn!“ bručel druhý hlas. „Ale tohle je pach polokrevných, to ti přísahám. Jsou na palubě!“

„Jo, ale tvůj *mozek* tu není!“

Dál se hádali a Beckendorf ukázal dolů. Scházeli jsme, jak nejrychleji to šlo. O dvě patra níž začaly hlasy telchinů slábnout.

Konečně jsme se dostali ke kovovému průlezu. Beckendorf naznačil pusou „strojovna“.

Byla zamčená, ale Beckendorf vytáhl z pytle pořádné kleště a přeštípl západku, jako by byla z másla.

Uvnitř se točila a hučela řada žlutých turbín, velkých jako sila na obilí. Protější stěnu lemovaly tlakoměry a počítačové terminály. Nad ovládacím panelem se skláněl telchin, ale byl tak zabraný do práce, že si

nás nevšiml. Měl asi půldruhého metru, slizký černý kožich a krátké nožky. Hlava připomínala dobrmana, ale ruce s drápy byly skoro lidské. Vrčel, cosi si mumlal a ťukal do klávesnice. Možná si chatoval s kámoši na *hnusaci.com*.

Popošel jsem dopředu a telchin se napjal, nejspíš vycítil, že se něco děje. Skočil na bok k velkému červenému poplašnému tlačítku, ale postavil jsem se mu do cesty. Zasyčel a vrhl se na mě, ale stačila jedna rána Anaklusmem a rozpadl se na prach.

„Jeden by byl,“ kývl Beckendorf. „Zbývá jich jen asi pět tisíc.“ Hodil mi plechovku husté zelené tekutiny – řecký oheň, jednu z nejnebezpečnějších kouzelných látek na světě. A po ní další důležitou zbraň nás hrdinů polobohů – lepicí pásku.

„Připevni to na hlavní panel,“ nařídil mi. „Já se postarám o turbíny.“

Dali jsme se do práce. V místnosti vládlo horko a vlhko a za chvíli jsme byli zpocení až za ušima.

Loď supěla dál. Jsem Poseidónův syn, a tak umím dokonale vnímat moře. Neptej se mě, jak to dělám, ale věděl jsem, že jsme na 40 stupních 19 minutách severní šířky a 71 stupních 90 minutách západní délky, plujeme rychlostí osmnácti uzlů, a to znamená, že loď dorazí do newyorského přístavu do svítání. Měli jsme jedinou šanci ji zastavit.

Zrovna jsem připevnil k ovládacím panelům druhou nádobu s řeckým ohněm, když jsem uslyšel dunění nohou na kovových schodech – hnalo se po nich

tolik nestvůr, že jsem to slyšel i přes hukot motorů. To nevěstilo nic dobrého.

Zachytil jsem Beckendorfův pohled. „Jak dlouho ještě?“

„Moc.“ Poklepal si na hodinky, náš dálkový detonátor. „Ještě musím zapojit přijímač a odjítit nálože. Nejméně deset minut.“

Soudě podle těch zvuků jsme měli asi tak deset vteřin.

„Já je zabavím,“ vyhrkl jsem. „Sejdeme se, jak jsme se domluvili.“

„Percy –“

„Popřej mi štěstí.“

Podíval se na mě, vypadalo to, že se chce hádat. Původní plán byl dostat se dovnitř a zase ven tak, aby nás nikdo neviděl. Ale bude třeba improvizovat.

„Zlom vaz,“ zamumlal.

Vyrazil jsem ze dveří.

Ze schodů dusal pŕltucet telchinů. Prořal jsem je mečem, než stačili vyjeknout. Stoupal jsem nahoru – kolem dalšího telchina, který se tak lekl, že upustil svou svačinovou krabičku s malovanými čertíky. Nechal jsem ho naživu – jednak kvůli tomu, že ta krabička byla vážně super, a jednak proto, aby spustil poplach a poslal své kumpány za mnou místo do strojovny.

Vrazil jsem dveřmi na palubu číslo šest a běžel dál. Ta hala s kobercem kdysi vypadala určitě přepychově,

ale po třech letech s nestvůrami byly tapety, koberec i dveře do salonu samý škrábanec a sliz, takže to tam připomínalo vnitřek dračího krku (ten znám bohužel z vlastní zkušenosti).

Když jsem byl na *Princezně Andromedě* poprvé, držel můj starý nepřítel Luke na palubě pro efekt pár turistů, popletených mlhou, takže netušili, že plují na lodi plné nestvůr. Teď už jsem po smrtelnících neviděl ani stopu. Nechtěl jsem se domýšlet, co se s nimi stalo, ale jaksi jsem pochyboval o tom, že si směli jen tak sbalit výhry z binga a vrátit se domů.

Dostal jsem se na promenádu, do velkého nákupního areálu, který zabíral celý střed lodi, a zarazil jsem se na místě. Uprostřed volného prostoru stála fontána. A v té trůnil gigantický krab.

Nemyslím „gigantický“, jako je ten obří aljašský královský krab, kterého dávají v restauracích „sněž, co můžeš“ za sedm dolarů devadesát devět centů. Myslím vážně *gigantický*, větší než fontána. Ta nestvůra se tyčila tři metry nad vodou. Na krunýři měla modré a zelené skvrny a klepeta delší než celé moje tělo.

Pokud jsi někdy viděl krabí tlamu, celou uslintanou, nechutnou a chlupatou, s cvakajícími čelistmi, dokážeš si představit, že tahle – veliká jako almara – nevypadala o nic líp. Zírala na mě slídívá černá očka a já v nich rozeznal rozum – a nenávisť. Fakt, že jsem syn boha moře, mi u tohohle pana Óbrkraba na oblibě nepřidal.

„Ffffff“ zasyčel a z huby mu odkapávala mořská pěna. Vycházel z ní smrad jako z popelnice nacpané rybími filety, které se týden povalovaly na slunci.

Rozječely se poplašné sirény. Věděl jsem, že brzo budu mít pořádnou společnost, ale musel jsem postupovat dál.

„Poslouchej, krabe.“ Sunul jsem se kolem kraje toho volného prostoru. „Jenom tudy proběhnu, takže –“

Krab sebou bleskurychle mrskl. Vycupital z fontány, cvakal klepety a šel přímo po mně. Vběhl jsem do dárkového obchodu a rozrazil stojan s tričky. Krabí klepeto rozdrtilo výklad na kousky a šmátralo po obchodě. Vyřítel jsem se zas ven, funěl jako lokomotiva, ale ta přerostlá potvora se otočila a pustila se za mnou.

„Tamhle!“ ozval se hlas z balkonu nade mnou. „Vetřelec!“

Pokud jsem chtěl odvést pozornost, tak se mi to povedlo. Tady jsem ale bojovat nechtěl. Jestli se nechám uvěznit uprostřed lodi, bude ze mě krabí žrádlo.

Ten strašlivý korýš po mně vyrazil. Máchl jsem mečem a odsekl mu špičku klepeta. Zasyčelo a začalo pění, ale krab nevypadal moc zraněný.

Snažil jsem se vybavit si něco ze starých legend, co by mi s tím stvořením pomohlo. Annabeth mi vyprávěla o obrovitém krabovi – něco jak ho Hérakles rozdrtil nohou? Tak to by tady nešlo. Tenhle krab byl trochu větší než moje tenisky Reebok.

Pak mě něco napadlo. Minulé Vánoce jsme s mámou zavezli Paula Blofise do našeho starého srubu v Montauku, kam jsme jezdili odjakživa. Paul mě vzal na lov krabů, a když jich nachytal plnou síť, ukázal mi, že mají v krunýři skulinu, přímo uprostřed šeredného břicha.

Jediný problém byl, jak se k tomu nevábnému břichu dostat.

Mrkl jsem na fontánu, pak na mramorovou podlahu, kluzkou tam, kudy prošel krab. Zvedl jsem ruku, soustředil se na vodu a fontána explodovala. Voda vytryskla všude kolem, stříkala tři patra vysoko, smáčela balkony a výtahy a výlohy obchodů. Krabovi to bylo fuk. Měl vodu rád. Zaútočil na mě z boku, chňapal a syčel a já se pustil přímo do něj: „HRRRR!“

Těsně předtím, než jsme se srazili, jsem sebou praštil na zem jako v baseballu a sklouzl po vlhké podlaze přímo pod to stvoření. Bylo to jako zajet pod sedmitunové obrněné auto. Krabovi stačilo, aby si dřepl, a byl by mě rozmačkal na kaši, ale než mu došlo, co se děje, bodl jsem ho Anaklusem do mezery v krunýři, pustil jílec a vysunul se zpod zadku nestvůry.

Otrásla se a zasyčela. Oči se jí rozpustily. Krunýř zrudl a vnitřek se vypařil. Prázdná skořápka se zhroutila na zem.

Neměl jsem čas obdivovat se svému dílu. Hnal jsem se k nejbližším schodům, zatímco nestvůry a polobohové všude kolem pokřikovali rozkazy a tasili zbraně.

Já měl prázdné ruce. Anaklusmos byl kouzelný a dřív nebo později se mi zas objeví v kapse, ale zatím trčel někde pod zbytky toho kraba a já neměl čas si ho jít vytáhnout.

Ve výtahové hale na palubě číslo osm mi zkřížily cestu dvě drakény. Od pasu nahoru to byly ženy se zelenou šupinatou kůží, žlutýma očima a rozeklanými jazyky, od pasu dolů měly místo nohou dva hady. Svíraly kopí a sítě se závažím. Ze zkušenosti jsem věděl, že tyhle nástroje umějí používat.

„Copak ssse nám to sssem přihnalo?“ zasyčela jedna. „Dáreček pro Krona!“

Neměl jsem náladu hrát si s klubkem hadů, ale přímo před sebou jsem měl stojánek s modelem lodě a nápopědou NACHÁZÍTE SE ZDE. Urval jsem model ze stojanu a hodil ho na první drakénu. Dostala lodí přímo do obličeje, zhroutila se na zem i s ní. Přeskočil jsem ji, chňapl kopí její kamarádky a opřel se do něj. Praštila sebou do výtahu a já uháněl dál k přídi lodě.

„Chyťte ho!“ zaječela.

Zavyli pekelní psi. Kolem obličeje mi prosvištěl šíp a zabodl se do stěny schodiště, obložené mahagonovým dřevem.

Nevadilo mi to – chtěl jsem odlákat nestvůry od strojovny a dát Beckendorfovi víc času.

Když jsem vybíhal po schodech, hnal se dolů nějaký kluk. Vypadal, že se právě probudil, teprve si natahoval zbroj. Vytasil meč a zaječel „Za Krona!“, ale znělo to spíš vyděšeně než vztekle. Nebylo mu víc než

dvanáct – asi tolik jako mně, když jsem se poprvé dostal do Tábora polokrevných.

To pomyšlení mě nepotěšilo. Tomuhle klukovi vymývali mozek, cvičili ho, aby nenáviděl bohy a bil se, protože se narodil napůl jako Olympan. Kronos ho využíval, ale ten kluk to nechápal a považoval za nepřítel mě.

Rozhodně jsem mu nemínil ublížit. Na tohle jsem zbraň ani nepotřeboval. Vyrazil jsem proti jeho výpadu, chytil ho za zápěstí a praštil s ním o stěnu. Meč mu vypadl z ruky.

Pak jsem udělal něco, co jsem neplánoval. Byla to nejspíš hloupost. Jasně, ohrozilo to naši misi, ale nemohl jsem si pomoci.

„Jestli chceš zůstat naživu,“ zavrčel jsem na něj, „tak *okamžitě* vypadni z téhle lodi. A řekni to dalším polobohům.“ Pak jsem ho strčil ze schodů, až se po nich svalil dolů.

Stoupal jsem dál.

Přepadly mě zlé vzpomínky. Chodba se táhla kolem bufetu: tudy jsme se prosmýkli s Annabeth a mým nevlastním bratrem Tysonem před třemi lety při mé první návštěvě.

Vyrazil jsem ven na hlavní palubu. Vlevo za přídí obloha temněla z purpurové do černé. Mezi dvěma skleněnými věžemi s dalšími balkony a restauračními palubami se leskl bazén. Celý hořejšek lodi vypadal strašidelně pustý.

Stačilo mi dostat se na druhou stranu. Pak bych se

mohl pustit po schodišti dolů na plochu pro vrtulníky – na naše nouzové místo srazu. S trochou štěstí se tam sejdu s Beckendorfem. Skočíme do moře. Má vodní síla nás oba ochrání a ze vzdálenosti čtvrt míle odpálíme nálože.

Byl jsem v půli cesty přes palubu, když jsem uslyšel hlas a ztuhl. „Máš zpoždění, Percy.“

Na balkoně nade mnou stál Luke a na zjizvené tváři mu pohrával úsměv. Měl na sobě džínsy, bílé tričko a vietnamky jako obyčejný kluk z vysoké, ale jeho oči prozrazovaly pravdu. Byly z ryzího zlata.

„Čekal jsem tě celé dny.“ Zpočátku mluvil jako Luke. Ale pak mu ve tváři zaškubalo. Celý se otřásl, jako by se napil něčeho vážně hnusného. Hlas zněl najednou silněji, stařeji a mocněji – byl to hlas Krona, vládce Titánů. Slova mě drásala po zádech jako ostrží nože. „Pojď, pokloň se přede mnou.“

„Jo, to určitě,“ odsekl jsem.

Od obou stran bazénu napochodovali laistrygonští obři, jako by čekali jen na tuhle narážku. Každý byl dva a půl metru vysoký, měl potetované ruce, kožený pancíř a palice s hroty. Na střeše nad Lukem se objevili polobohové-lučičníci. Z protějšího balkonu seskočili dva pekelní psi a vrčeli na mě. V několika vteřinách mě všichni obklíčili. Byla to past – nemohli sem všichni nastoupit tak rychle, pokud by nevěděli předem, že přijdu.

Vzhlédl jsem na Luka a vařil se ve mně vztek. Nevěděl jsem, jestli v tom těle ještě pořád přežívá Lukovo vědomí. Možná to, jak se mu proměnil hlas... nebo se

snad jen Kronos přizpůsoboval novému tělu. Usoudil jsem, že je to jedno. Luke byl pokřivený a zlý dávno předtím, než ho ovládl Kronos.

V hlavě se mi ozval nějaký hlas: *Nakonec s ním stejně musím bojovat. Tak proč ne teď?*

Podle velkého proroctví jsem měl dospět k rozhodnutí, které buď zachrání, nebo zničí svět, až mi bude šestnáct. Zbýval jen týden. Proč se do toho nepustit hned? Co záleží na jednom týdnu, pokud mám vážně takovou moc? Mohl bych Krona zlikvidovat a skoncovat s tou hrozbou hned tady na místě. Páni, s nestvůrami a bohy jsem se přece už něco nabojoval!

Luke se usmál, jako by mi četl myšlenky. Ne, byl to *Kronos*. Musel jsem na to pamatovat.

„Předstup,“ nařídil mi. „Jestli si troufáš.“

Dav nestvůr se rozdělil. Vyšel jsem do schodů a srdce mi bušilo. Věděl jsem, že mě nikdo nebodne do zad, nechají mě projít. Ohmatal jsem si kapsu a ucítil pero, jak v ní čeká. Otevřel jsem ho a Anaklusmos vyrostl do podoby meče.

Kronovi se objevila v rukou zbraň – skoro dvoumetrový srp, napůl z božského bronzu, napůl z oceli smrtelníků. Stačilo se na něj podívat a nohy se mi proměnily v rosol. Ale než jsem si to stačil rozmyslet, zaútočil jsem.

Čas se zpomalil. Myslím *doslova* zpomalil, protože Kronos tenhle figl dokázal. Připadalo mi, že se brodím sirupem. Ruce jsem měl tak těžké, že jsem sotva udr-

žel meč. Kronos se usmíval, máchal srpem normální rychlostí a čekal, až se doplazím k vlastní smrti.

Pokoušel jsem se tomu kouzlu bránit. Soustředil jsem se na moře kolem sebe – na zdroj své síly. Během let jsem se ho naučil slušně ovládat, ale teď to vypadalo, že mě neposlouchá.

Urazil jsem další pomalý krůček dopředu. Obři se mi posmívali. Drakény syčely smíchem.

Hej, moře, zaprosil jsem. Teď by se mi hodila pomoc.

Najednou jsem ucítil prudkou bolest. Celá loď se naklonila na stranu a nestvůry to srazilo na zem. Z bazénu se vyhnulo patnáct tisíc litrů slané vody a zalilo mě a Krona a všechny na palubě. Ta voda mě posílila, zlomila časové kouzlo a já vyrazil.

Zaútočil jsem na Krona, ale pořád jsem byl moc pomalý. Udělal jsem tu chybu, že jsem se mu podíval do obličeje – *do Lukova obličeje* –, na toho kluka, který býval mým kamarádem. I když jsem ho tolik nenáviděl, nedokázal jsem ho zabít.

Kronos s tím takové cavyky nedělal. Sekl srpem. Uskočil jsem a to ďábelské ostří mě minulo o vlasek, vyseklo šrám v palubě přímo mezi mýma nohama.

Kopl jsem Krona do prsou. Zavravoral dozadu, ale byl těžší než Luke. Připadalo mi, že jsem nakopl ledničku.

Kronos znovu máchl srpem. Zachytil jsem tu ránu mečem, ale úder byl tak silný, že ho má čepel jen odklonila. Okraj srpů mi odsekl rukáv trička a poškrábal ruku. Žádné vážné zranění, ale celý bok těla mi

explodoval bolestí. Vzpomněl jsem si, co jeden mořský démon kdysi prohlásil o Kronově srpku: *Opatrně, ty pitomče. Dotkneš se toho, a ta čepel ti oddělí duši od těla.* Teď jsem pochopil, jak to myslel. Nešlo jen o to, že jsem krvácel. Cítil jsem, jak mě opouští síla, vůle, celá má osobnost.

Zavrával jsem dozadu, přehodil si meč do levé ruky a zoufale zaútočil. Čepel jím měla projet, ale odskočila mu od břicha, jako bych narazil na pevný mramor. Taková rána se nedala přežít.

Kronos se rozchechtal. „Ubohý výkon, Percy Jacksone. Luke mi říká, žes mu v šermování nikdy nestačil.“

Začínal jsem vidět rozmazaně. Věděl jsem, že nemám moc času. „Luke si někdy neviděl na špičku nosu,“ odsekl jsem. „Ale aspoň to byl *jeho* nos.“

„Škoda zabít tě už teď,“ dumal Kronos, „než se rozvine konečný plán. Moc rád bych ti v očích viděl ten děs, až ti dojde, jak zničím Olymp.“

„Tuhle loď na Manhattan nikdy nedostanete.“ V ruce mi tepalo. Před očima mi tancovaly černé skvrny.

„A pročpak?“ Kronovi se zaleskly zlaté oči. Jeho tvář – Lukova tvář – vypadala jako maska, nepřírozená a osvětlená zevnitř nějakou ďábelskou mocí. „Možná spoléháš na toho svého kamaráda s výbušninami?“

Podíval se k bazénu a zavolal: „Nakamuro!“

Davem se protlačil kluk v plné řecké zbroji. Levé oko měl přikryté černou páskou. Jasně, znal jsem ho: byl to Ethan Nakamura, syn bohyně Nemesis. Loni

v létě jsem mu v labyrintu zachránil život a ten syčák za to pomohl přivést Krona zpátky k životu.

„Úspěch, můj pane,“ zvolal Ethan. „Našli jsme ho přesně tam, kde měl být.“

Tleskl a přivlekli se dva obři. Mezi sebou táhli Charlese Beckendorfa. Málem se ve mně zastavilo srdce. Beckendorf měl nateklé oko, tvář a ruce samý šrám, tričko skoro na cucky. Zbroj mu sebrali.

„Ne!“ zaječel jsem.

Beckendorf se mi podíval do očí. Sjel si pohledem na ruku, uhodl jsem, že mi chce něco naznačit. *Hodinky*. Ještě mu je nevzali. Ty hodinky byly rozbuška. Můžu doufat, že jsou nálože pořád aktivované? Nestvůry by je hned odpojily.

„Našli jsme ho uprostřed lodi,“ zahuhňal jeden obr. „Chtěl se vplížit do strojovny. Můžem ho rovnou sežrat?“

„Za chvilku.“ Kronos se zamračil na Ethana. „Víš jistě, že ty výbušniny nenastražil?“

„Mířil *ke* strojovně, můj pane.“

„Jak to víš?“

„Ehm...“ Ethan nervózně přešlápl. „Šel k ní. A přiznal se. Vak má pořád plný výbušnin.“

Pomalu jsem tomu začínal rozumět. Beckendorf je ošidil. Když mu došlo, že ho chytí, obrátil se, aby to vypadalo, že jde opačným směrem. Přesvědčil je, že se do strojovny ještě nedostal. Řecký oheň je možná pořád odjištěný! Ale to nám bude k ničemu, pokud se nedostaneme z lodi a neodpálíme ji.

Kronos zaváhal.

Sežer mu tu historku, modlil jsem se. Ruka mě bolela tak příšerně, že jsem se málem neudržel na nohou.

„Otevřete mu ten pytel,“ rozkázal Kronos.

Jeden obr strhl Beckendorfovi z ramen vak s výbušninami. Nakoukl dovnitř, zavrčel a převrátil ho dnem vzhůru. Nestvůry zpanikařily a jedna přes druhou couvaly. Kdyby byl pytel vážně plný nádob s řeckým ohněm, vyletěli bychom všichni do povětří. Ale vypadlo z něj jenom pár plechovek broskví.

Slyšel jsem, jak Kronos oddechuje, snaží se ovládnout vztek.

„Nechytili jste tohohle poloboha,“ zaduněl, „náhodou poblíž lodní kuchyně?“

Ethan zbledl jako stěna. „Ehm –“

„A neposlali jste náhodou někoho, aby vážně ZKONTROLOVAL STROJOVNU?“

Ethan v hrůze couval, pak se obrátil na patě a rozběhl se.

V duchu jsem zaklel. Zbývalo nám jen pár minut, než nestvůry bomby zneškodní. Znovu jsem zachytil Beckendorfův pohled a doufal jsem, že pochopí mou němou otázku: *Kolik času?*

Spojil prsty a palec a udělal z nich kruh. *Nula*. Časový spínač neměl žádný odklad. Kdyby se mu povedlo zmáčknout tlačítko rozbušky, loď by vyletěla do vzduchu okamžitě. Nedostaneme se od ní tak daleko, abychom to mohli odpálit. Nestvůry nás dřív zabijí, vyřadí ty výbušniny, nebo obojí.

Kronos se ke mně obrátil a spokojeně se šklebil. „Musíš omluvit mé neschopné pomocníky, Percy Jacksone. Ale na tom nezáleží. Teď máme tebe. Celé týdny jsme věděli, že přijdeš.“

Natáhl ruku, na které mu visel drobný stříbrný náramek s přívěskem ve tvaru srpů – symbolu vlády Titanů.

Kvůli té ráně na ruce mi to moc jasně nemyslelo, ale zamumlal jsem: „Komunikační prostředek... špión v táboře.“

Kronos se uchechtl. „Na přátele se nemůžeš spolehnout. Vždycky tě zradí. Luke se o tom tvrdě poučil. Teď zahod' meč a vzdej se mi, nebo tvůj kamarád umře.“

Polkl jsem. Jeden obr měl ruku kolem Beckendorfova krku. Nebyl jsem ve stavu, abych ho mohl zachránit, a i kdybych se pokusil, umřel by dřív, než bych se k němu dostal. Umřeli bychom oba.

Beckendorf mi naznačil pusou jediné slovo: *Běž*.

Zavrtěl jsem hlavou. Nemohl jsem ho jen tak opustit.

Druhý obr se pořád přehraboval v plechovkách broskví, a to znamenalo, že levou ruku měl Beckendorf volnou. Pomalu ji zvedl – k hodinkám na pravém zápěstí.

Chtěl jsem vyjeknout *NE!*

Pak od bazénu zasyčela jedna drakéna: „Co to tam chysstá? Co to má na zápěstí?“

Beckendorf pevně zavřel oči a položil ruku na hodinky.

Neměl jsem na výběr. Hodil jsem mečem jako oštěpem po Kronovi. Neškodně se mu odrazil od prsou, ale vládce Titánů se aspoň lekl. Protlačil jsem se davem nestvůr a seskočil z boku lodi – k vodě o třicet metrů níž.

Slyšel jsem, jak to hluboko v lodi zarachotilo. Nestvůry na mě shora ječely. Kolem ucha mi prosvištělo kopí. Do stehna se mi zabodl šíp, ale neměl jsem ani čas uvědomit si tu bolest. Ponořil jsem se do moře a přiměl proudy, aby mě odnesly daleko, daleko pryč – sto metrů, dvě stě metrů.

I z té dálky výbuch otřásl celým světem. Zátylek mi sežehla horká vlna. *Princezna Andromeda* vybuchla z obou stran, mohutná ohnivá koule zeleného plamene se vznesla k nebi a všechno spolkla.

Beckendorfe, pomyslel jsem si.

Pak jsem ztratil vědomí a klesal jako kotva na dno moře.

POTKÁM SVÉ RYBÍ PŘÍBUZNÉ

Sny polobohů stojí za houby.

Problém je v tom, že to nikdy nejsou *jenom* sny. Bývají to vize, znamení a samé takové tajemné záležitosti, ze kterých bolí mozek.

Zdalo se mi, že jsem se ocitl v temném paláci na vršku hory. Bohužel jsem ho poznal: byl to palác Titánů na vrcholu hory Othrys, jinak známé jako Mount Tamalpais v Kalifornii. Hlavní pavilon se otvíral do noci, lemovaný černými řeckými sloupy a sochami Titánů. Od černé mramorové podlahy se odráželo světlo loučí. Uprostřed toho prostoru se napíнал obr v brnění pod vahou trychtýřového mraku – Atlas, který držel oblohu.

Poblíž u bronzového koše na oheň postávali dva další obři a hleděli na výjevy v plamenech.

„Pořádný výbuch,“ prohlásil jeden. Měl na sobě černou zbroj, posetou stříbrnými skvrnami jako hvězdné nebe. Obličej mu kryla válečná přilbice se zahnutými beraními rohy po stranách.

„To nevadí,“ promluvil druhý. Tenhle Titán byl

navlečený ve zlaté róbě a měl zlaté oči jako Kronos. Celé tělo mu zářilo. Připomínal mi Apollóna, boha slunce, až na to, že jeho světlo bylo ostřejší a výraz krutější. „Bohové se nachytali na výzvu. Brzo budou zničeni.“

Výjevy v ohni se daly těžko rozpoznat. Míhaly se tam bouře, hroutily se budovy, smrtelníci ječeli hrůzou.

„Vydám se na východ uspořádat naše síly,“ oznámil zlatý Titán. „Kríosi, ty tu zůstaneš a budeš hlídat horu Othrys.“

Ten chlapík s beraními rohy si odfrkl. „Vždycky dostanu takovou pitomou práci. Vládce jihu. Vládce souhvězdí. A teď mám dělat chůvu Atlasovi, zatímco *ty* se budeš bavit.“

Atlas bolestně zařval zpod víru mraků: „Pusťte mě ven, zapřísahám vás! Jsem váš největší válečník. Přeberte moje břemeno, abych mohl bojovat!“

„Ticho!“ zahřměl ten zlatý Titán. „Tys už šanci dostal, Atlasi. A zklamal jsi. Kronos tě chce mít přesně tam, kde jsi. A ty, Kríosi, konej svou povinnost.“

„A co když budeš potřebovat další bojovníky?“ chtěl vědět Kríos. „Náš synovec, ten zrádce ve smokingu, nám bude v boji k ničemu.“

Zlatý Titán se rozesmál. „O toho neměj strach. Kromě toho, bohové sotva zvládnou naši první malou výzvu. Ani netuší, kolik dalších máme v zásobě. Pamatuj na moje slova, za pár dní bude Olymp v troskách a my se tu zase sejdem oslavit počátek Šestého věku!“

Zlatý Titán vzplanul a zmizel.

„No jasně,“ zavrčel Kríos. „On se prostě rozpálí a je to. Já musím nosit tyhle pitomé beraní rohy.“

Scéna se změnila. Teď jsem byl venku před pavilonem a schovával se za řeckým sloupem. Vedle mě stál nějaký kluk a tajně poslouchal Titány. Měl jemné tmavé vlasy, bledou pleť a tmavé šaty – můj kamarád Nico di Angelo, Hádův syn.

Podíval se přímo na mě a tvářil se zasmušile. „Vidíš, Percy?“ zašeptal. „Dochází ti čas. Vážně si myslíš, že je porazíš bez toho mého plánu?“

To, co řekl, mě zastudilo stejně jako dno oceánu a všechno zčernalo.

„Percy?“ ozval se hluboký hlas.

Připadalo mi, že mi zabalili hlavu do alobalu a strčili do mikrovlnky. Otevřel jsem oči a uviděl, jak se nade mnou tyčí velká temná postava.

„Beckendorfe?“ zadoufal jsem.

„Ne, to jsem já, bratře.“

Zaostřil jsem. Hleděl jsem na Kyklopa – pokřivená tvář, rozčuchané hnědé vlasy, jediné veliké hnědé ustarané oko. „Tyson?“

Bratr se zazubil. „Jo! Mozek ti funguje!“

Já bych to tak jistě netvrdil. Připadalo mi, že nic nevážím, a byla mi zima. Vlastní hlas mi zněl divně. Tysona jsem slyšel, ale cítil jsem to spíš jako vibrace v lebce, ne jako normální zvuk.

Zvedl jsem se a ten závoj ze mě odplynul. Seděl jsem na posteli z jemných propletených chaluh v po-

koji obloženém ulitami. U stropu se vznášely zářivé perly, velké jako basketbalové míče, a osvětlovaly to tam. Byl jsem pod vodou.

Víš, protože jsem syn Poseidóna, nevádí mi to. Dokážu ve vodě klidně dýchat, a když nechci, ani si nenamočím šaty. Ale stejně jsem se trochu lekl, když oknem ložnice proplul dovnitř žralok kladivoun, prohlédl si mě a pak s klidem vyplul protější stranou zase ven.

„Kde –“

„V tatčkově paláci,“ odpověděl Tyson.

Za jiných okolností by mě to nadchlo. Nikdy jsem ještě v Poseidónově říši nebyl a snil jsem o tom celé roky. Ale teď mě bolela hlava. Triko jsem měl proděravělé spáleninami z výbuchu. Rány na ruce a na noze se zahojily – stačilo mi prostě strávit nějaký čas v moři –, ale pořád jsem se cítil, jako by se po mně přehnal fotbalový tým laistrygonských obrů v kopačkách.

„Jak dlouho –“

„Našli jsme tě včera v noci,“ vysvětloval Tyson, „jak padáš ke dnu.“

„A co *Princezna Andromeda*?“

„Práááask – vyletěla do vzduchu,“ hlásil Tyson.

„Na palubě byl Beckendorf. Nenašli jste...“

Tyson se zachmuřil. „Vůbec nic. Je mi to líto, bráško.“

Hleděl jsem z okna do hluboké modré vody. Beckendorf se na podzim chystal na vysokou. Měl přítelkyni, spoustu kamarádů, celý život před sebou. Nemohl být *mrtvý*. Možná se mu povedlo dostat se z lodi

stejně jako mně. Možná vyskočil přes bok... a co pak? Nemohl přežít třicetimetrový pád do vody jako já. Nemohl se dostat dost daleko od výbuchu.

Nějak jsem cítil, že je mrtvý. Obětoval se, aby zničil *Princeznu Andromedu*, a já ho opustil.

Myslel jsem na svůj sen: jak Titáni mluví o výbuchu, jako by na tom nezáleželo, jak mě Nico di Angelo varuje, že Krona bez jeho plánu nikdy neporazím – bez toho nebezpečného nápadu, kterému jsem se vyhýbal skoro rok.

Pokojem otrásl nějaký vzdálený výbuch. Venku zaplálo zelené světlo a v moři se rozjasnilo jako v poledne.

„Co to bylo?“ zeptal jsem se.

Tyson vypadal ustaraně. „Táta ti to vysvětlí. Pojd', odpaluje nestvůry.“

Palác mohl být to nejúžasnější místo, jaké jsem kdy viděl, kdyby se právě nerozpadal. Doplavali jsme na konec dlouhé chodby a v gejzíru vyrazili nahoru. Když jsme vystoupali nad střechy, zalapal jsem po dechu – no, pokud to pod vodou jde.

Palác byl stejně velký jako město na Olympu, měl široká nádvoří, zahrady a sloupové pavilony. Zahrady zdobily kolonie korálů a zářivé mořské rostliny. Stálo tam dvacet nebo třicet budov z lastur, byly bílé, ale zářily duhovými barvami. Okny proplouvaly dovnitř a zase ven ryby a chobotnice. Stezky lemovaly lesklé perly jako vánoční světla.

Hlavní nádvoří bylo plné bojovníků – mořských mužů s rybími ocasy od pasu dolů a lidskými těly od pasu nahoru, jenže s modrou kůží, což jsem nikdy dřív neviděl. Někteří ošetřovali raněné, jiní si brousili kopí a meče. Jeden z nich ve spěchu proplaval kolem nás. Měl jasně zelené oči, připomínaly tu věc, co se dává do svítících náramků a tyčinek, a žraločí zuby. Něco takového se v *Malé mořské víle* nevidí.

Kolem hlavního nádvoří se tyčilo mohutné opevnění – věže, zdi a zbraně proti obléhání –, ale většina z toho byla zničená a rozbořená. Zbytek planul divným zeleným světlem, jaké jsem dobře znal – řeckým ohněm, který dokáže hořet i pod vodou.

Za tím vším se mořské dno táhlo do šera. Viděl jsem boje – záblesky energie, exploze, odlesky zápasících vojsk. Normální člověk by tu v té tmě nic neviděl. No, normální člověk by byl už dávno rozmačkaný tím tlakem a zmrzlý chladem. Ani moje oči, které vnímaly teplo, nedokázaly přesně rozeznat, co se vlastně děje.

Na okraji palácového komplexu vybuchl chrám s rudou korálovou střechou a oheň a trosky z něj se pomalu hrnuly do nejvzdálenějších zahrad. Z temnoty nahoře se vynořila obří postava – oliheň větší než mrakodrap. Byla obklopená zářícím oblakem prachu – aspoň jsem to považoval za prach, dokud mi nedošlo, že je to roj mořských mužů, kteří se na tu nestvůru snaží útočit. Oliheň sestoupila k paláci, máchlá chapadly a rozmačkala celý zástup bojovníků. Pak ze

střechy jedné z nejvyšších budov vyrazil oblouk pronikavě modrého světla. Zasáhl tu obří oliheň a nestvůra se rozplynula jako potravinářské barvivo ve vodě.

„Taťka,“ hlásil Tyson a ukázal tam, odkud vyšlo modré světlo.

„To udělal *on*?“ Najednou jsem se cítil líp. Můj otec vládne neuvěřitelnými silami. Je to bůh moře. On tenhle útok přece zvládne, ne? Možná mě nechá, abych mu pomáhal.

„Tys byl v boji?“ zeptal jsem se užasle Tysona. „Jako žes tou svou strašlivou kyklopskou silou srážel hlavy a tak?“

Tyson se ušklíbl a já okamžitě poznal, že jsem měl radši držet pusu. „Já... spravoval zbraně,“ zamumlal. „Pojď. Najdeme taťku.“

Já vím, že lidem, kteří mají normální rodiče, to může připadat divné, ale viděl jsem otce jenom čtyřikrát nebo pětkrát v životě a nikdy na víc než na pár minut. Řeční bohové prostě nechodí svým dětem fandit na basketbalové zápasy. Ale stejně jsem si myslel, že Poseidóna na pohled poznám.

To jsem se spletl.

Střecha chrámu byla velká volná plošina, uspořádaná jako velitelské stanoviště. Mozaika na zemi znázorňovala přesný plán paláce a okolního oceánu, ale pohybovala se. Barevné kamenné dlaždice představovaly různá vojska a mořské nestvůry a přesouvaly se